

Rollhäfte fyra

TORSTEN LAGERBERG, 23
POL.MAG.-STUDERANDE PÅ LINKÖPINGS UNIVERSITET

Rollhäfte fyra

TORSTEN LAGERBERG, 23
POL.MAG.-STUDERANDE PÅ LINKÖPINGS UNIVERSITET

Om ditt rollhäfte

Ditt rollhäfte består av din basroll och en massa scenspecifik information. Denna scenvisa information finns i regel på en sida i ditt häfte, men kan komma att spänna över fler än en. Informationen riktar sig i regel till Torsten, men inte nödvändigtvis – det kan också vara en helt ny roll eller annan information som riktar sig till dig som spelare. Du märker när du läser. Viktigast är dock att notera att det längst ned på varje uppslag finns ett villkor och en pil. När villkoret framför pilen är uppfyllt är det dags att vända blad och gå till nästa scen. Villkor kan vara av typen **NÄR BILEN HAR STANNAT** eller **NÄR TORSTEN SLUTLIGEN SOMNAR**. Villkoren kan verka kryptiska och konstiga till en början, men skall förhoppningsvis bli allt klarare ju längre scenen lider. Förstår du inte vilken bil man talar om i **NÄR BILEN HAR STANNAT** är det bara att vänta tills den gör entré. Det är därför viktigt att du memorerar ditt villkor så att du minns det när det uppfylls. Villkoren kan även vara individuella, vilket innebär att bara du vänder blad vid en viss tidpunkt. Man kan alltså tala om individuella scenövergångar. Förhoppningsvis kommer du inte att sitta stilla i din stol när du spelar **Salaligan** utan röra på dig och vara din roll mer än bara i talet. Det är jobbigt att släpa med sig rollhäftet hela tiden, så återigen: memorera ditt villkor så att du minns det när det uppfylls. Det är inte spelledarens uppgift att knacka dig på axeln och påminna dig.

Det är heller inte meningen att villkoren skall avverkas så fort som möjligt. Står det **NÄR BILEN HAR STANNAT** är det inte meningen att bilen omedelbart skall stannas så att blad kan vändas. Villkoren kommer att *uppfylla sig själva* om ni bara spelar era kort rätt. Försöker ni att avverka rollhäftet kommer scenariot förmodligen inte att bli speciellt underhållande eller speciellt långt. Villkoren är där som ett stöd, inte som något annat.

NÄR DU LÄST OVANSTÅENDE ➡

Om ditt rollhäfte

Ditt rollhäfte består av din basroll och en massa scenspecifik information. Denna scenvisa information finns i regel på en sida i ditt häfte, men kan komma att spänna över fler än en. Informationen riktar sig i regel till Torsten, men inte nödvändigtvis – det kan också vara en helt ny roll eller annan information som riktar sig till dig som spelare. Du märker när du läser. Viktigast är dock att notera att det längst ned på varje uppslag finns ett villkor och en pil. När villkoret framför pilen är uppfyllt är det dags att vända blad och gå till nästa scen. Villkor kan vara av typen **NÄR BILEN HAR STANNAT** eller **NÄR TORSTEN SLUTLIGEN SOMNAR**. Villkoren kan verka kryptiska och konstiga till en början, men skall förhoppningsvis bli allt klarare ju längre scenen lider. Förstår du inte vilken bil man talar om i **NÄR BILEN HAR STANNAT** är det bara att vänta tills den gör entré. Det är därför viktigt att du memorerar ditt villkor så att du minns det när det uppfylls. Villkoren kan även vara individuella, vilket innebär att bara du vänder blad vid en viss tidpunkt. Man kan alltså tala om individuella scenövergångar. Förhoppningsvis kommer du inte att sitta stilla i din stol när du spelar **Salaligan** utan röra på dig och vara din roll mer än bara i talet. Det är jobbigt att släpa med sig rollhäftet hela tiden, så återigen: memorera ditt villkor så att du minns det när det uppfylls. Det är inte spelledarens uppgift att knacka dig på axeln och påminna dig.

Det är heller inte meningen att villkoren skall avverkas så fort som möjligt. Står det **NÄR BILEN HAR STANNAT** är det inte meningen att bilen omedelbart skall stannas så att blad kan vändas. Villkoren kommer att *uppfylla sig själva* om ni bara spelar era kort rätt. Försöker ni att avverka rollhäftet kommer scenariot förmodligen inte att bli speciellt underhållande eller speciellt långt. Villkoren är där som ett stöd, inte som något annat.

NÄR DU LÄST OVANSTÅENDE ➡

Torsten Lageberg

Beundrar Sigge

Har ett ganska destruktivt förhållande med Nina

Om Sigge

Att vara 23 och plugga på universitetet känns allt annat än fräscht. Farsan ville att jag skulle bli ingenjör, som han. Han jobbar på oljeborrplattform i Norge och är bara hemma två veckor i kvartalet och en månad i slutet av sommaren. Det är helt okej, han är inte speciellt kul att ha omkring sig i alla fall. Morsan skulle nog behöva honom i alla fall, på något sätt. De drack en hel del när de träffades i slutet av fyrtioalet, som svampar enligt Morsan, ibland, när hon är på kanelen. Det gick att vara nykter ett tag när jag var liten, så pass att de lyckades träffa rätt i varandra och ge mig en lillasyster. Jag var fem år när hon föddes, men hon dog innan jag hann fylla sex. Och då var det dags igen med supandet. Sedan var det in och ut på alkoanstalter för farsans del tills han lyckades skärpa till sig och fixa det där jobbet i Norge när jag var tretton. Sedan dess har jag alltså bara träffat honom två månader om året. Morsan satte igång igen så småningom, när jag var 16 eller så. De hade något maxat bråk när han var hemma, och så åkte han utan att de lyckades reda ut det, och hon var helt knäckt. Så var hon påt igen. Först smög hon med det, låtsades som om inte drack, som om hon var nykter fast jag såg att hon vinglade. Men nu för tiden skiter hon i om jag, grannarna eller hela världen vet. Farsan kommer inte hem lika ofta längre, och pengarna skickas till mig istället. Jag har ingenting emot sprit, röka eller syra – så länge man vet vad man håller på med. Jag har rökt en del, jag vet var jag kan få tag i grejerna, men så länge man inte, som Morsan, skakar så fort man inte har sprit i kroppen är det okej. Jag har inga planer på att bli fast i skiten som Morsan eller knarkskallarna som hänger vid tågstationen eller i kvartarna bakom bibblan. Jag vet vad jag sysslar med, och var mina gränser går. Jag står i puben på universitetet vilket innebär att jag har nycklarna dit. Så länge jag inte

Torsten Lageberg

Beundrar Sigge

Har ett ganska destruktivt förhållande med Nina

Om Sigge

Att vara 23 och plugga på universitetet känns allt annat än fräscht. Farsan ville att jag skulle bli ingenjör, som han. Han jobbar på oljeborrplattform i Norge och är bara hemma två veckor i kvartalet och en månad i slutet av sommaren. Det är helt okej, han är inte speciellt kul att ha omkring sig i alla fall. Morsan skulle nog behöva honom i alla fall, på något sätt. De drack en hel del när de träffades i slutet av fyrtioalet, som svampar enligt Morsan, ibland, när hon är på kanelen. Det gick att vara nykter ett tag när jag var liten, så pass att de lyckades träffa rätt i varandra och ge mig en lillasyster. Jag var fem år när hon föddes, men hon dog innan jag hann fylla sex. Och då var det dags igen med supandet. Sedan var det in och ut på alkoanstalter för farsans del tills han lyckades skärpa till sig och fixa det där jobbet i Norge när jag var tretton. Sedan dess har jag alltså bara träffat honom två månader om året. Morsan satte igång igen så småningom, när jag var 16 eller så. De hade något maxat bråk när han var hemma, och så åkte han utan att de lyckades reda ut det, och hon var helt knäckt. Så var hon påt igen. Först smög hon med det, låtsades som om inte drack, som om hon var nykter fast jag såg att hon vinglade. Men nu för tiden skiter hon i om jag, grannarna eller hela världen vet. Farsan kommer inte hem lika ofta längre, och pengarna skickas till mig istället. Jag har ingenting emot sprit, röka eller syra – så länge man vet vad man håller på med. Jag har rökt en del, jag vet var jag kan få tag i grejerna, men så länge man inte, som Morsan, skakar så fort man inte har sprit i kroppen är det okej. Jag har inga planer på att bli fast i skiten som Morsan eller knarkskallarna som hänger vid tågstationen eller i kvartarna bakom bibblan. Jag vet vad jag sysslar med, och var mina gränser går. Jag står i puben på universitetet vilket innebär att jag har nycklarna dit. Så länge jag inte

snattar ur förrådet där vet jag att jag har huvudet i behåll.

Så länge jag pluggar är jag i alla fall välkommen att bo här, som Farsan sade sist han var hemma. Det är ju för f-n mer mitt hus än hans, sade jag, men då var det nära att han klippte till mig. Det är f-n att vara ung i den här världen.

Så jag pluggar än, och jag tar god tid på mig. Har inga planer på att bli klar de närmsta åren. Jag vet vad som gäller.

Jag har skrivit upp mig på en kurs i Moderna politiska tongångar som sträcker sig in över halva sommarterminen. Jag är jävligt intresserad av politik, som varandes ett barn av min tid. Det är Sigge som föreläser, den absolut schysstaste läraren på hela universitetet. Han är jätterecko, förmodligen för att han är ung. Han höll på att doktorera i politiska ideologier med inriktning på vänstern innan han insåg att de som satt i betygskommittéerna var alldeles för stela och inrutade för att någonsin släppa igenom honom. Så han sket i det och flyttade hit och blev lärare istället. Han säger jävligt bra grejer. »Världen tillhör de unga» och allt sånt där. Jag gillar det. Vi har snackat litet med Sigge vid sidan av, Håkan och Lena och jag. Vi har snackat om att forma en studiecirkel och ge oss litet djupare in i politiken än vad man hinner på 90-minutersföreläsningarna. Det var Sigge som övertalade mig att ge mig in i skolpolitiken. Han säger att jag har fallenhet för det. Vi sitter där i det grådaskiga sammanträdesrummet i möten och kämpar mot etablissemang. Prefekten och studierektorn är urgamla störrar, och jag kan tydligt känna deras ruttnande lukt under mötena. Vi har genomtvingat en massa förändringar redan, men det är ingenting mot vad som skall till.

Hela det gamla stela och formella skolsystemet är gjort för att sålla ut de dåliga eleverna från de bra. Hur stimulerande är en skolmiljö där man måste kalla lärarna för »ni»? På Sigges första föreläsning började han med att lägga bort titlarna. »Kalla mig Sigge», sade han, »vad som helst utom magistern». Han ville att vi skulle dua honom – och jag fattade omedelbart tycke för honom.

snattar ur förrådet där vet jag att jag har huvudet i behåll.

Så länge jag pluggar är jag i alla fall välkommen att bo här, som Farsan sade sist han var hemma. Det är ju för f-n mer mitt hus än hans, sade jag, men då var det nära att han klippte till mig. Det är f-n att vara ung i den här världen.

Så jag pluggar än, och jag tar god tid på mig. Har inga planer på att bli klar de närmsta åren. Jag vet vad som gäller.

Jag har skrivit upp mig på en kurs i Moderna politiska tongångar som sträcker sig in över halva sommarterminen. Jag är jävligt intresserad av politik, som varandes ett barn av min tid. Det är Sigge som föreläser, den absolut schysstaste läraren på hela universitetet. Han är jätterecko, förmodligen för att han är ung. Han höll på att doktorera i politiska ideologier med inriktning på vänstern innan han insåg att de som satt i betygskommittéerna var alldeles för stela och inrutade för att någonsin släppa igenom honom. Så han sket i det och flyttade hit och blev lärare istället. Han säger jävligt bra grejer. »Världen tillhör de unga» och allt sånt där. Jag gillar det. Vi har snackat litet med Sigge vid sidan av, Håkan och Lena och jag. Vi har snackat om att forma en studiecirkel och ge oss litet djupare in i politiken än vad man hinner på 90-minutersföreläsningarna. Det var Sigge som övertalade mig att ge mig in i skolpolitiken. Han säger att jag har fallenhet för det. Vi sitter där i det grådaskiga sammanträdesrummet i möten och kämpar mot etablissemang. Prefekten och studierektorn är urgamla störrar, och jag kan tydligt känna deras ruttnande lukt under mötena. Vi har genomtvingat en massa förändringar redan, men det är ingenting mot vad som skall till.

Hela det gamla stela och formella skolsystemet är gjort för att sålla ut de dåliga eleverna från de bra. Hur stimulerande är en skolmiljö där man måste kalla lärarna för »ni»? På Sigges första föreläsning började han med att lägga bort titlarna. »Kalla mig Sigge», sade han, »vad som helst utom magistern». Han ville att vi skulle dua honom – och jag fattade omedelbart tycke för honom.

Sigge har något visst, inuti är han ung fortfarande, absolut. Han är en välbehövlig vitamininjektion i det här universitetet, och för mig och Håkan och Lena också. Håkan och Lena? Det är mina bästa polare. Håkan är kanske litet torr till en början, men när man väl lärt känna honom är han lika skön som vem som helst. Jag och Håkan har känt varandra längre än man kan minnas. Vi bodde på samma gata tills han flyttade in till studentlägenheterna förra året. Själv står jag fortfarande i kö, men vem skall ta hand om Morsan om jag sticker. Visserligen är det ju inte precis ett heltidsjobb; man skall bara se till att det finns käk hemma, och rensa upp ibland så att inte lukten fastnar. Det är ett jävla sanitetsjobb. Jag ger henne inte Antabus längre. Fy fan.

Lena är någonting annat än min morsa. Hon växte också upp på gatan här, med Håkan och mig. Jag och Håkan bråkade jämt om henne. Vi bröstade oss och blåste upp oss för att impa på Lena. Det var en skön tid. Sedan flyttade Lena till andra sidan stan när hennes farsa kom upp sig på någon bank eller nåt inne i stan, och det var bara jag och Håkan kvar. Sedan träffades vi på universitetet, Lena och jag alltså. För två år sedan var det på väg att bli någonting mellan oss. Jag hade bearbetat henne länge, men jag var så jävla feg. Jag vågade inte ta det sista slutgiltiga steget till att röra vid henne eller på något sätt visa för henne vad jag kände. Så jag väntade på att hon skulle ta första steget. Det gjorde hon också, utan att någonsin ha rört vid mig tidigare (åtminstone inte sedan vi växte upp tillsammans) smekte hon mig plötsligt i håret under en lektion. Jag visste inte vad jag skulle ta mig till. Jag vände mig om och tittade på henne, säkert med en dum och fånig blick, men jag gjorde aldrig något. Hela dagen var jag förstörd. Betydde det något eller inte? Det var en ren pina. Tre dagar senare blev jag hämtad till ett två månader långt fängelsestraff för vapenvägran och så var den romansen åt helvete.

Det var inga problem för mig att komma över Lena, men för Håkan var det värre. Han är fortfarande hjälplöst nere i Lena, men han pratar bara om det när han är full. Han ser det som sitt livs stora hemlighet, men det syns på honom

Sigge har något visst, inuti är han ung fortfarande, absolut. Han är en välbehövlig vitamininjektion i det här universitetet, och för mig och Håkan och Lena också. Håkan och Lena? Det är mina bästa polare. Håkan är kanske litet torr till en början, men när man väl lärt känna honom är han lika skön som vem som helst. Jag och Håkan har känt varandra längre än man kan minnas. Vi bodde på samma gata tills han flyttade in till studentlägenheterna förra året. Själv står jag fortfarande i kö, men vem skall ta hand om Morsan om jag sticker. Visserligen är det ju inte precis ett heltidsjobb; man skall bara se till att det finns käk hemma, och rensa upp ibland så att inte lukten fastnar. Det är ett jävla sanitetsjobb. Jag ger henne inte Antabus längre. Fy fan.

Lena är någonting annat än min morsa. Hon växte också upp på gatan här, med Håkan och mig. Jag och Håkan bråkade jämt om henne. Vi bröstade oss och blåste upp oss för att impa på Lena. Det var en skön tid. Sedan flyttade Lena till andra sidan stan när hennes farsa kom upp sig på någon bank eller nåt inne i stan, och det var bara jag och Håkan kvar. Sedan träffades vi på universitetet, Lena och jag alltså. För två år sedan var det på väg att bli någonting mellan oss. Jag hade bearbetat henne länge, men jag var så jävla feg. Jag vågade inte ta det sista slutgiltiga steget till att röra vid henne eller på något sätt visa för henne vad jag kände. Så jag väntade på att hon skulle ta första steget. Det gjorde hon också, utan att någonsin ha rört vid mig tidigare (åtminstone inte sedan vi växte upp tillsammans) smekte hon mig plötsligt i håret under en lektion. Jag visste inte vad jag skulle ta mig till. Jag vände mig om och tittade på henne, säkert med en dum och fånig blick, men jag gjorde aldrig något. Hela dagen var jag förstörd. Betydde det något eller inte? Det var en ren pina. Tre dagar senare blev jag hämtad till ett två månader långt fängelsestraff för vapenvägran och så var den romansen åt helvete.

Det var inga problem för mig att komma över Lena, men för Håkan var det värre. Han är fortfarande hjälplöst nere i Lena, men han pratar bara om det när han är full. Han ser det som sitt livs stora hemlighet, men det syns på honom

lång väg. Alla som ser honom och Lena tillsammans kan ställa en korrekt diagnos efter tio sekunder. Alla tre är vi vänner i alla fall och eftersom vi alla går samma kurser för Sigge och några andra trista lärare så umgås vi en hel del.

När jag inte pluggar eller engagerar mig i studentlivet umgås jag med Nina, min flickvän. Vi har ett slags förhållande som jag inte blir riktigt klok på. Vi träffas, grälar, älskar, grälar och tittar på teve. När vi träffades höll hon på med musik, hon sjöng och dansade. Jag spelar en schysst gitarr och vi jammade rätt bra tillsammans. Nu har hon slutat att sjunga och dansa, och jag har inte rört gitarren på flera månader. Det känns destruktivt detta, men jag älskar Nina. Det är bara till att rida ut stormen.

När vi grälar tänker jag ofta på Lena. Jag vet att det är ett idealiserat förhållande, att det bara existerar i tanken, men ändå. Det enda vi hade tillsammans var många hundra timmars trevande efter varandra, försök att linda in allt i ord, och försöka tolka den andres rörelser och ord. Det var en enorm spänning i luften mellan oss. Eftersom det aldrig blev något heller har jag bara den där bilden kvar, spänningen mellan oss och känslan av att Lena ville ha mig. Jag klänger mig fast vid den känslan och tar fram den när den behövs. Jag intalar mig att om jag gör slut med Nina någon gång så kan jag bara ringa på hemma hos Lena och säga »här är jag», för att allt skall vara bra. För mig har det inte gått mer än några sekunder sedan den där lektionen, och under de sekunderna har betydelsen av sex sju sekunders beröring och en blick fått ofantliga proportioner. Men jag vet att det inte är så. Att så fort jag skulle försöka slå mynt av den drömmen så kommer den att gå i krasch. Jag skall inte göra det. Slå sönder den, alltså. Det är bra som den är.

Stopp! Innan du slutar nu vill jag bara slå dig ur hågen att jag skulle vara deprimerad eller en olycksfågel. Jag är nöjd med livet. Jag behöver inte Morsan eller Farsan, och jag har varit med om så mycket redan på mina 23 år att det känns som om jag skulle kunna börja skriva mina memoarer i morgon. Det är alltså inget tragiskt livsöde, även om man skulle kunna tro det. Leta i din egen

lång väg. Alla som ser honom och Lena tillsammans kan ställa en korrekt diagnos efter tio sekunder. Alla tre är vi vänner i alla fall och eftersom vi alla går samma kurser för Sigge och några andra trista lärare så umgås vi en hel del.

När jag inte pluggar eller engagerar mig i studentlivet umgås jag med Nina, min flickvän. Vi har ett slags förhållande som jag inte blir riktigt klok på. Vi träffas, grälar, älskar, grälar och tittar på teve. När vi träffades höll hon på med musik, hon sjöng och dansade. Jag spelar en schysst gitarr och vi jammade rätt bra tillsammans. Nu har hon slutat att sjunga och dansa, och jag har inte rört gitarren på flera månader. Det känns destruktivt detta, men jag älskar Nina. Det är bara till att rida ut stormen.

När vi grälar tänker jag ofta på Lena. Jag vet att det är ett idealiserat förhållande, att det bara existerar i tanken, men ändå. Det enda vi hade tillsammans var många hundra timmars trevande efter varandra, försök att linda in allt i ord, och försöka tolka den andres rörelser och ord. Det var en enorm spänning i luften mellan oss. Eftersom det aldrig blev något heller har jag bara den där bilden kvar, spänningen mellan oss och känslan av att Lena ville ha mig. Jag klänger mig fast vid den känslan och tar fram den när den behövs. Jag intalar mig att om jag gör slut med Nina någon gång så kan jag bara ringa på hemma hos Lena och säga »här är jag», för att allt skall vara bra. För mig har det inte gått mer än några sekunder sedan den där lektionen, och under de sekunderna har betydelsen av sex sju sekunders beröring och en blick fått ofantliga proportioner. Men jag vet att det inte är så. Att så fort jag skulle försöka slå mynt av den drömmen så kommer den att gå i krasch. Jag skall inte göra det. Slå sönder den, alltså. Det är bra som den är.

Stopp! Innan du slutar nu vill jag bara slå dig ur hågen att jag skulle vara deprimerad eller en olycksfågel. Jag är nöjd med livet. Jag behöver inte Morsan eller Farsan, och jag har varit med om så mycket redan på mina 23 år att det känns som om jag skulle kunna börja skriva mina memoarer i morgon. Det är alltså inget tragiskt livsöde, även om man skulle kunna tro det. Leta i din egen

släkt så hittar du säkert både spädbarnsdöd och alkoholism. Kanske närmare än du tror.

VÄND OCH LÄS NÄSTA SIDA ➡

släkt så hittar du säkert både spädbarnsdöd och alkoholism. Kanske närmare än du tror.

VÄND OCH LÄS NÄSTA SIDA ➡

Haschcigaretter

Nycklarna till Puben

Ser upp till Sigge

Lena vill att de skall initiera ett samtal med Sigge, så att hon får träffa

Sigge litet

Sigge är verkligen en schysst kille. Jag tror dock att han är litet kåt på Lena, även om jag inte fått det bekräftat. Hur som helst så stör det inte mig. Så länge det inte knäcker Håkan, förstås. Men Håkan måste ju också växa upp någon gång och ta sig i kragen. Han har haft sin chans nu. Det finns andra tjejer i världen Håkan!

Vad gäller hela den civila olydnadsgrejen måste jag faktiskt tillstå att Sigge har rätt. Visst finns det saker som är värda att dö för. Ta Almarna i Kungsträdgården till exempel! Nog för att jag ger fan i om det växer träd i en park i Stockholm, men det är inte det som är poängen. De tar bort almarna för att bygga något tekniskt, en tunnelbanenedgång t.ex. utan att bry sig om vad de som bor i parken tycker och tänker. Klart som fan det blir drabbning. Snutarna blir ju allt våldsammare. Om man undrar varför våldet trappas upp så kan jag lugnt svara att det beror på att de slår först, burar in en sedan och om man har tur så frågar dem också. Ser man ut som jag hör man tydligen hemma i fängelse.

Jag beundrar sådana som Jan Palach. Jag vet inte om jag har vad som krävs för att dö för en idé, och det lär jag väl aldrig få veta. Nog för att fascismen bereder ut sig även här, men det är fortfarande skillnader mellan Tjeckoslovakien och Sverige.

NÄR NÅGRA DAGAR HAR GÅTT ➡

Haschcigaretter

Nycklarna till Puben

Ser upp till Sigge

Lena vill att de skall initiera ett samtal med Sigge, så att hon får träffa

Sigge litet

Sigge är verkligen en schysst kille. Jag tror dock att han är litet kåt på Lena, även om jag inte fått det bekräftat. Hur som helst så stör det inte mig. Så länge det inte knäcker Håkan, förstås. Men Håkan måste ju också växa upp någon gång och ta sig i kragen. Han har haft sin chans nu. Det finns andra tjejer i världen Håkan!

Vad gäller hela den civila olydnadsgrejen måste jag faktiskt tillstå att Sigge har rätt. Visst finns det saker som är värda att dö för. Ta Almarna i Kungsträdgården till exempel! Nog för att jag ger fan i om det växer träd i en park i Stockholm, men det är inte det som är poängen. De tar bort almarna för att bygga något tekniskt, en tunnelbanenedgång t.ex. utan att bry sig om vad de som bor i parken tycker och tänker. Klart som fan det blir drabbning. Snutarna blir ju allt våldsammare. Om man undrar varför våldet trappas upp så kan jag lugnt svara att det beror på att de slår först, burar in en sedan och om man har tur så frågar dem också. Ser man ut som jag hör man tydligen hemma i fängelse.

Jag beundrar sådana som Jan Palach. Jag vet inte om jag har vad som krävs för att dö för en idé, och det lär jag väl aldrig få veta. Nog för att fascismen bereder ut sig även här, men det är fortfarande skillnader mellan Tjeckoslovakien och Sverige.

NÄR NÅGRA DAGAR HAR GÅTT ➡

Gunilla, 43

Lenas mamma

Tycker inte om Lennarts (Lenas pappa, Gunillas man) burdusa sätt gentemot Håkan

Kommer att starta ett bråk med Johnny någon gång under middagen

Har bjudit hem Håkan till familjemiddag med Håkan, Lennart, Lena, Gunilla och Lenas äldre bror Johnny som flyttat hemifrån för tre år sedan. Johnny arbetar som polis just nu, men är avstängd för utredning av en anmälning om onödigt våld.

Är det inte underbart att Håkan och Lena har hittat varandra? De som lekte så fint och trevligt när de var små tillsammans med Torsten ute på gården. Tänk att jag kände redan då att det var någonting mellan de små. Lena med sina flätor och Torsten och Håkan som alltid bråkade om Lena. De var så söta. Kommer du ihåg det Håkan?

Det var så länge sedan som Lena var så här allvarlig med en man som med Håkan. Jag har knappt sett röken av henne sedan i torsdags, men det jag har sett har räckt för mig. Hennes ögon har verkligen tindrat och hon är så förälskad. Håkan är så timid och trygg, så jag har ingenting att oroa mig för. Håkan har alltid varit en ordentlig gosse. Lena har verkligen mognat och blivit en kvinna. Jag hoppas att detta håller i sig länge.

NÄR SIGGE OCH LENA LIGGER TILL SÄNGS TILLSAMMANS ➡

Gunilla, 43

Lenas mamma

Tycker inte om Lennarts (Lenas pappa, Gunillas man) burdusa sätt gentemot Håkan

Kommer att starta ett bråk med Johnny någon gång under scenen

Har bjudit hem Håkan till familjemiddag med Håkan, Lennart, Lena, Gunilla och Lenas äldre bror Johnny som flyttat hemifrån för tre år sedan. Johnny arbetar som polis just nu, men är avstängd för utredning av en anmälning om onödigt våld.

Är det inte underbart att Håkan och Lena har hittat varandra? De som lekte så fint och trevligt när de var små tillsammans med Torsten ute på gården. Tänk att jag kände redan då att det var någonting mellan de små. Lena med sina flätor och Torsten och Håkan som alltid bråkade om Lena. De var så söta. Kommer du ihåg det Håkan?

Det var så länge sedan som Lena var så här allvarlig med en man som med Håkan. Jag har knappt sett röken av henne sedan i torsdags, men det jag har sett har räckt för mig. Hennes ögon har verkligen tindrat och hon är så förälskad. Håkan är så timid och trygg, så jag har ingenting att oroa mig för. Håkan har alltid varit en ordentlig gosse. Lena har verkligen mognat och blivit en kvinna. Jag hoppas att detta håller i sig länge.

NÄR SIGGE OCH LENA LIGGER TILL SÄNGS TILLSAMMANS ➡

Kommer in i scenen via ett telefonsamtal

Med på »allt»

Spänd förväntan

Haschcigaretter

Det är rätt spännande att bli hembjuden till Sigge. Han ringde faktiskt själv och bjöd in mig, och jag hörde inte Lenas röst i bakgrunden. Det lät faktiskt som om han ärligt ville att jag skulle komma. Håkan också tydligen. Sigge lät lite hemlighetsfull, nästan litet mystisk när han ringde. Det är inte utan att jag faktiskt är litet spänd på vad som komma skall.

NÄR DET RINGER IGEN ➡

Kommer in i scenen via ett telefonsamtal

Med på »allt»

Spänd förväntan

Haschcigaretter

Det är rätt spännande att bli hembjuden till Sigge. Han ringde faktiskt själv och bjöd in mig, och jag hörde inte Lenas röst i bakgrunden. Det lät faktiskt som om han ärligt ville att jag skulle komma. Håkan också tydligen. Sigge lät lite hemlighetsfull, nästan litet mystisk när han ringde. Det är inte utan att jag faktiskt är litet spänd på vad som komma skall.

NÄR DET RINGER IGEN ➡

Torstens mamma har fått körkortet indraget nyligen

För något år sedan hittade jag en pistol hemma. Det var morsans. Hon hade den när jag var liten ifall Farsan skulle bli våldsam. Han blev tydligen både våldsam och destruktiv när han söp. Bland mina första minnen finns väntrummet på akuten en gång när han fått för sig att ta livet av sig med sprit och tabletter. Morfar, den gamla yrkesmilitären som egentligen ville bli lärare, fixade fram en pistol till henne, ifall det skulle behövas. Lyckligtvis gjorde det aldrig det. Hon har nog glömt den. Nu har jag den med mig ibland. När jag skall fixa smack till exempel. Det är bra mycket bättre än en kniv som jag hade förr.

Lena har sagt att den kan vara bra att ha om vi skall göra något riktigt politiskt någon gång.

NÄR LENA GÅR PÅ RASTPLATSDASSET ➡

(T11)

Torstens mamma har fått körkortet indraget nyligen

För något år sedan hittade jag en pistol hemma. Det var morsans. Hon hade den när jag var liten ifall Farsan skulle bli våldsam. Han blev tydligen både våldsam och destruktiv när han söp. Bland mina första minnen finns väntrummet på akuten en gång när han fått för sig att ta livet av sig med sprit och tabletter. Morfar, den gamla yrkesmilitären som egentligen ville bli lärare, fixade fram en pistol till henne, ifall det skulle behövas. Lyckligtvis gjorde det aldrig det. Hon har nog glömt den. Nu har jag den med mig ibland. När jag skall fixa smack till exempel. Det är bra mycket bättre än en kniv som jag hade förr.

Lena har sagt att den kan vara bra att ha om vi skall göra något riktigt politiskt någon gång.

NÄR LENA GÅR PÅ RASTPLATSDASSET ➡

(T11)

Måste också gå på toaletten

Begynnande avundsjuka på Lena och Sigge

Drömmarna om Lena har blivit kantstötta

Jag undrar var Lena och Sigge gjorde uppe på Lenas rum så länge. Nej, jag undrar inte. Jag kan hoppa upp och sätta mig på att de gjorde *det* – medan jag och Håkan väntade nere i köket. Jag måste faktiskt medge att det gör mig litet förbannad.

Jag följer efter henne till toaletten, måste få prata ifred med henne litet; kanske bara få lugna mig litet. Inga av Lenas pojkvänner har stört mig hittills, men Sigge och hon stör mig. Kanske är det för att jag har en sådan respekt för Sigge. Kanske för att Sigge är just den kille som jag skulle vilja vara.

Jag måste ändå prata med Lena om Nina. I ärlighetens namn vet jag faktiskt inte om vi kan fortsätta det här så länge till. Vi bara träffas och knullar eller grälar – det känns inte som om vi har något vettigt utbyte av varandra längre! Jag tror att Nina har träffat någon annan, åtminstone känner jag mig svartsjuk och rastlös. De enda tillfällen då jag nästan känner mig säker på att vi har något tillsammans är när vi älskar, och hur vettigt är det? Lena, du känner ju Nina! Har hon någon annan kille? Jag vill veta!

Jag kan helt enkelt inte hålla inne med det längre. Jag har väl alltid vetat att det bara var fänerier att tro att det faktiskt kunde bli någonting mellan oss igen, men jag har ändå kunnat hålla inne med det i flera år och sugit på den karamellen ibland när det behövs. Men jag har inte, som Håkan, varit efterhängsen och jobbig – en plåga nästan. Något måste väl ändå min trofasthet vara värd? Ett litet form av ömhetsbevis kan du väl ändå ge mig, Lena, någonting att leva för några år till.

NÄR RESAN ÄR TILL ÄNDA ➡

Måste också gå på toaletten

Begynnande avundsjuka på Lena och Sigge

Drömmarna om Lena har blivit kantstötta

Jag undrar var Lena och Sigge gjorde uppe på Lenas rum så länge. Nej, jag undrar inte. Jag kan hoppa upp och sätta mig på att de gjorde *det* – medan jag och Håkan väntade nere i köket. Jag måste faktiskt medge att det gör mig litet förbannad.

Jag följer efter henne till toaletten, måste få prata ifred med henne litet; kanske bara få lugna mig litet. Inga av Lenas pojkvänner har stört mig hittills, men Sigge och hon stör mig. Kanske är det för att jag har en sådan respekt för Sigge. Kanske för att Sigge är just den kille som jag skulle vilja vara.

Jag måste ändå prata med Lena om Nina. I ärlighetens namn vet jag faktiskt inte om vi kan fortsätta det här så länge till. Vi bara träffas och knullar eller grälar – det känns inte som om vi har något vettigt utbyte av varandra längre! Jag tror att Nina har träffat någon annan, åtminstone känner jag mig svartsjuk och rastlös. De enda tillfällen då jag nästan känner mig säker på att vi har något tillsammans är när vi älskar, och hur vettigt är det? Lena, du känner ju Nina! Har hon någon annan kille? Jag vill veta!

Jag kan helt enkelt inte hålla inne med det längre. Jag har väl alltid vetat att det bara var fänerier att tro att det faktiskt kunde bli någonting mellan oss igen, men jag har ändå kunnat hålla inne med det i flera år och sugit på den karamellen ibland när det behövs. Men jag har inte, som Håkan, varit efterhängsen och jobbig – en plåga nästan. Något måste väl ändå min trofasthet vara värd? Ett litet form av ömhetsbevis kan du väl ändå ge mig, Lena, någonting att leva för några år till.

NÄR RESAN ÄR TILL ÄNDA ➡

*En idyllisk gård, påminner mycket om Törstens farmors och farfars gård
som han nästan aldrig besökt*

Trött och ont i benen efter den långa bilfärden

Den påminner väldigt om Farmor och Farfars gård. En lillstuga och två flyglar till huvudbyggnaden. Faluröd och vita knutar. Det är som om farmor skulle stå i dörren och ta emot mig. Det sista jag vill är att hon skall slå upp dörren och vråla »Torsten» och nypa mig i kinden. Gården är skrämmande lik.

Jag är hungrig och törstig efter den förbannade bilresan. Det är inte klokt vad det är dålig fjädring i den där förbannade kärran. Jag måste verkligen se över den när vi kommer hem.

*En idyllisk gård, påminner mycket om Törstens farmors och farfars gård
som han nästan aldrig besökt*

Trött och ont i benen efter den långa bilfärden

Den påminner väldigt om Farmor och Farfars gård. En lillstuga och två flyglar till huvudbyggnaden. Faluröd och vita knutar. Det är som om farmor skulle stå i dörren och ta emot mig. Det sista jag vill är att hon skall slå upp dörren och vråla »Torsten» och nypa mig i kinden. Gården är skrämmande lik.

Jag är hungrig och törstig efter den förbannade bilresan. Det är inte klokt vad det är dålig fjädring i den där förbannade kärran. Jag måste verkligen se över den när vi kommer hem.

NÄR SIGGE INITIERAR HOKUSPOKUS ➡

NÄR SIGGE INITIERAR HOKUSPOKUS ➡

Är väldigt förvånad över Håkans positivism

Dåligt humör, vill helst inte delta i seansen

Sigge är inte klok, så mycket är säkert. Det är en fantastisk idé att gå i Den Magiska Cirkelns fotspår, men är inte detta att ta i litet väl? Det är inte så att jag är rädd (varför skulle jag vara det för fånigt hokuspokus?), men går det inte litet till överdrift? Man skall inte leka hur som helst med hypnos och sådant.

Är väldigt förvånad över Håkans positivism

Dåligt humör, vill helst inte delta i seansen

Sigge är inte klok, så mycket är säkert. Det är en fantastisk idé att gå i Den Magiska Cirkelns fotspår, men är inte detta att ta i litet väl? Det är inte så att jag är rädd (varför skulle jag vara det för fånigt hokuspokus?), men går det inte litet till överdrift? Man skall inte leka hur som helst med hypnos och sådant.

NÄR KONTURERNA SLUTGILTIGEN FÖRSVINNER ➡

NÄR KONTURERNA SLUTGILTIGEN FÖRSVINNER ➡

Spela med i vad Sigge gör!

*Då och då skymtar »den gamle Torsten» igenom och undrar vad fan de
egentligen håller på med*

Lena är en liten hora. Hon är inte god nog för mig, för oss. Lena är inte god nog
för Den Magiska Cirkeln. Men hon är vacker. Jag måste röra henne, när Sigge
är klar måste jag röra henne. Bara röra.

Vi skall alla röra henne. Bara röra.

NÄR TORSTEN VAKNAR ➡

Spela med i vad Sigge gör!

Lena är en liten hora. Hon är inte god nog för mig, för oss. Lena är inte god nog
för Den Magiska Cirkeln. Men hon är vacker. Jag måste röra henne, när Sigge
är klar måste jag röra henne. Bara röra.

Vi skall alla röra henne. Bara röra.

NÄR TORSTEN VAKNAR ➡

Skrämd efter den hypnotiska drömmen

Väldigt hungrig

Nycklarna ligger i fel ficka!

Fy fan. Det är som man skulle spy. Jag förstår inte varifrån de där bilderna kom. Har jag verkligen det inom mig? Jag blir rädd för mig själv. Jag måste ringa och prata med Nina när jag kommer till en telefon.

Det kändes så otroligt verkligt. Jag kände hur jag slog henne med nycklarna. Jag kände det minst lika verkligt som min hunger nu.

Skrämd efter den hypnotiska drömmen

Väldigt hungrig

Nycklarna ligger i fel ficka!

Fy fan. Det är som man skulle spy. Jag förstår inte varifrån de där bilderna kom. Har jag verkligen det inom mig? Jag blir rädd för mig själv. Jag måste ringa och prata med Nina när jag kommer till en telefon.

Det kändes så otroligt verkligt. Jag kände hur jag slog henne med nycklarna. Jag kände det minst lika verkligt som min hunger nu.

NÄR TORSTEN ÄNTLIGEN ÄTER EN RIKTIG FRUKOST ➡

NÄR TORSTEN ÄNTLIGEN ÄTER EN RIKTIG FRUKOST ➡

Helt klart ur balans efter seansen

När jag satt av mina sex månader för vapenvägran stiftade jag bekantskap med polisväsendet. Jag har aldrig blivit så vanvårdad i hela mitt liv. Fängelserna är fulla av cyniska och morbida snutar som tar alla chanser att ge en ett tjuvnyp så fort de kommer åt.

Vapenvägran, det vill säga »brott mot pliktlagen», gillade de inte. De sade att jag inte tog mitt ansvar och när jag bad dem dra åt helvete satte de mig i isoleringscell och misshandlade mig. Fängelseväsendet är kvar på stenåldern. Sedan satte de mig bland de riktigt hårda brottslingarna, bland mördarna och sexförbrytarna. Hur jävla roligt är det att dricka kaffe bland mördare och våldtäktsmän? Det enda som saknades var att man träffade sig egen farsa därinne bland de andra mördarna. Jag har aldrig gillat poliser sedan dess.

NÄR BROTTET SKALL GENOMFÖRAS ➔

Helt klart ur balans efter seansen

När jag satt av mina sex månader för vapenvägran stiftade jag bekantskap med polisväsendet. Jag har aldrig blivit så vanvårdad i hela mitt liv. Fängelserna är fulla av cyniska och morbida snutar som tar alla chanser att ge en ett tjuvnyp så fort de kommer åt.

Vapenvägran, det vill säga »brott mot pliktlagen», gillade de inte. De sade att jag inte tog mitt ansvar och när jag bad dem dra åt helvete satte de mig i isoleringscell och misshandlade mig. Fängelseväsendet är kvar på stenåldern. Sedan satte de mig bland de riktigt hårda brottslingarna, bland mördarna och sexförbrytarna. Hur jävla roligt är det att dricka kaffe bland mördare och våldtäktsmän? Det enda som saknades var att man träffade sig egen farsa därinne bland de andra mördarna. Jag har aldrig gillat poliser sedan dess.

NÄR BROTTET SKALL GENOMFÖRAS ➔

EN MONOLOGSCEN ÄR en scen som är helt din. Ingen annan kan avbryta dig förutom spelledaren. Scenen är din och du får göra vad du vill med den. En monolog speglar i regel din sinnesstämning, hur du mår, eller något annat som du vill förmedla. Till denna monologscen finns ett antal anvisningar som du får på separat papper av spelledaren. Det kan vara en färdigskriven text att läsa och brodera ut, eller ett antal punkter att utgå ifrån för att beskriva någonting. Du läser monologen som Torsten, och riktar dig förmodligen till en icke namngiven åhörarskara.

Torsten läser först.

EFTER DIN MONOLOG ➡

EN MONOLOGSCEN ÄR en scen som är helt din. Ingen annan kan avbryta dig förutom spelledaren. Scenen är din och du får göra vad du vill med den. En monolog speglar i regel din sinnesstämning, hur du mår, eller något annat som du vill förmedla. Till denna monologscen finns ett antal anvisningar som du får på separat papper av spelledaren. Det kan vara en färdigskriven text att läsa och brodera ut, eller ett antal punkter att utgå ifrån för att beskriva någonting. Du läser monologen som Torsten, och riktar dig förmodligen till en icke namngiven åhörarskara.

Torsten läser först.

EFTER DIN MONOLOG ➡

Panik

Som ett enda rus, fast i verkligheten, en mardröm man kan smaka på

*Hur skall vi kunna fortsätta – eskalera – om det redan känns som om
man ville dö*

Illamående, ångerfull

Salaligans medlemmar måste ha lidit i sina sex år!

Hade jag från början vetat vad jag gav mig in på skulle jag ha bett dem att köra
upp sin jävla resa i arschlet. Det blir på inga villkor tal om att fortsätta eskapa-
den. Jag vill inte mer.

NÄR NÄSTA DAG GRYR ➡

Panik

Som ett enda rus, fast i verkligheten, en mardröm man kan smaka på

*Hur skall vi kunna fortsätta – eskalera – om det redan känns som om
man ville dö*

Illamående, ångerfull

Salaligans medlemmar måste ha lidit i sina sex år!

Hade jag från början vetat vad jag gav mg in på skulle jag ha bett dem att köra
upp sin jävla resa i arschlet. Det blir på inga villkor tal om att fortsätta eskapa-
den. Jag vill inte mer.

NÄR NÄSTA DAG GRYR ➡

Torsten vet att han inte ensam kan få dem på andra tankar

På något sätt måste jag se till att centralpostsprängningen inte blir av

Jag såg. Igår. Jag såg henne med Håkan. Jag såg också att Sigge såg. Vad är det som händer egentligen?

Jag måste stoppa hela det här vansinniga företaget! Sigge är slav under Lena, så mycket har jag förstått och efter gårdkvällens händelser – Håkan har hon runt sitt minsta finger.

Om vi sätter eld på huset »igen». Vad skulle det ge? Skulle ingen då koppla ihop händelserna och minnas Salaligan, Den Magiska Cirkeln? Då måste de lista ut vad som skall hända härnäst och vidta åtgärder. Stoppa dem i Stockholm. Vi måste sätta eld på huset. Vi måste upprepa branden i Västerfärnebo. Det måste sätta dem på spåret. Sedan ligger det inte längre i mina händer.

Torsten vet att han inte ensam kan få dem på andra tankar

På något sätt måste jag se till att centralpostsprängningen inte blir av

Jag såg. Igår. Jag såg henne med Håkan. Jag såg också att Sigge såg. Vad är det som händer egentligen?

Jag måste stoppa hela det här vansinniga företaget! Sigge är slav under Lena, så mycket har jag förstått och efter gårdkvällens händelser – Håkan har hon runt sitt minsta finger.

Om vi sätter eld på huset »igen». Vad skulle det ge? Skulle ingen då koppla ihop händelserna och minnas Salaligan, Den Magiska Cirkeln? Då måste de lista ut vad som skall hända härnäst och vidta åtgärder. Stoppa dem i Stockholm. Vi måste sätta eld på huset. Vi måste upprepa branden i Västerfärnebo. Det måste sätta dem på spåret. Sedan ligger det inte längre i mina händer.

NÄSTA DAG I BILEN, PÅ VÄG ➡

NÄSTA DAG I BILEN, PÅ VÄG ➡

Jag måste göra ett sista försök att resonera med Lena. Jag måste. Hon måste inse att de kommer att vänta på oss i Stockholm, de måste ha kopplat händelserna i Sala till Salaligan nu. De måste. De kommer att vänta på oss i Stockholm, det är lönlöst. Vi har fortfarande en chans att vända om, att avbryta det här vansinnet. Kanske kan vi komma undan med det. Jag måste förklara för henne att det inte finns något alternativ. Att det är slut.

Jag måste vänta på rätt tillfälle att göra det, när hon är *ensam*, när hon inte har Sigge och Håkan bakom sig. Hon måste förstå att det är slut nu.

I SKOGEN KRING MORGONGÅVA ➡

Jag måste göra ett sista försök att resonera med Lena. Jag måste. Hon måste inse att de kommer att vänta på oss i Stockholm, de måste ha kopplat händelserna i Sala till Salaligan nu. De måste. De kommer att vänta på oss i Stockholm, det är lönlöst. Vi har fortfarande en chans att vända om, att avbryta det här vansinnet. Kanske kan vi komma undan med det. Jag måste förklara för henne att det inte finns något alternativ. Att det är slut.

Jag måste vänta på rätt tillfälle att göra det, när hon är *ensam*, när hon inte har Sigge och Håkan bakom sig. Hon måste förstå att det är slut nu.

I SKOGEN KRING MORGONGÅVA ➡

Johansson, 63

Pensionerad bysnickare och jordbrukare

Äldst i Jaktlaget

*Har blivit inkallad för att organisera hela detta spektakel tillsammans
med extrapolisman Klintberg*

Granne med Nilsson

Alla känner alla väl

Ja, inte vet en vad som händer i Sala, men klart står 'et att det inte står rätt till med ungdoma nu för tiden. När jag var ung så var det pli på folkera här i trakten, man var artig, sade god dag och respekterade varann. Nu är det inte rakt emot 'et. Häromdan blev folk slaktade som kreatur i stan, ordningsmakten blev avskjuten som kråkor i ett fikonträd. Det är konstigt hur allt har bleve.

Klintberg har vare flitig och snott ihop en tie tolv man. Nilsson, Palmgren och Ljunglöf håller sig till mig. Vi finkammer skogen borta vid Storperstorpsgården och myrträskan. Är det någon i skogera finner vi en. Var så säker.

NÄR HÅKAN STÅR VID EN TAXI-STOLPE ➡

Johansson, 63

Pensionerad bysnickare och jordbrukare

Äldst i Jaktlaget

*Har blivit inkallad för att organisera hela detta spektakel tillsammans
med extrapolisman Klintberg*

Granne med Nilsson

Alla känner alla väl

Ja, inte vet en vad som händer i Sala, men klart står 'et att det inte står rätt till med ungdoma nu för tiden. När jag var ung så var det pli på folkera här i trakten, man var artig, sade god dag och respekterade varann. Nu är det inte rakt emot 'et. Häromdan blev folk slaktade som kreatur i stan, ordningsmakten blev avskjuten som kråkor i ett fikonträd. Det är konstigt hur allt har bleve.

Klintberg har vare flitig och snott ihop en tie tolv man. Nilsson, Palmgren och Ljunglöf håller sig till mig. Vi finkammer skogen borta vid Storperstorpsgården och myrträskan. Är det någon i skogera finner vi en. Var så säker.

NÄR HÅKAN STÅR VID EN TAXI-STOLPE ➡

Taxichauffören Kjell Segebrant, 34

Två barn: en son, en dotter

En 27-årig syster som går på gatan

Ligger i skilsmässa med hustrun Eva

Hjälpsam och trevlig, nästan litet för pratsam

Jag är en lysande taxichaufför. Men inte bara det. Jag har också en mission. I andra länder talar folk med varandra på ett annat sätt. I Sverige sitter de bara tysta och tittar stumt framför sig. De talar inte med varandra och om de stöter emot varandra viskar det skrämnda ursäktanden till varandra. De kan titta på varandras spegelbilder i rutorna på tunnelbanan och dregla, men se varandra i ögonen kan de inte.

Det är inte fel på svenskarna egentligen, de behöver bara bryta sig loss ut vanföreställningen att tiga är guld. Så fort man inleder en konversation med någon visar det sig oftast att svensken är både friskspråkig, trevlig och intressant. Men han kommer sig själv aldrig för med att börja tala själv. Man får dra det ur dem.

I en taxi är det litet enklare: chauffören är anonym och det är inte så stor risk att man blir ihågkommen eller att det som sägs i taxibilen når någon som man bryr sig om. Med andra ord är det friare. Det är lätt att få dem att prata, speciellt genom att ösa ur sin egen fatatur, genom att prata om sina egna problem. Det väcker om inte sympati, så talförmågan hos till och med den suraste av östermalmskärringar.

Körning vid Odenplan, det är ju bara här framme! »Thurneman», ovanligt namn.

NÄR HÅKAN OCH KJELL SKILJS ÅT ➡

Taxichauffören Kjell Segebrant, 34

Två barn: en son, en dotter

En 27-årig syster som går på gatan

Ligger i skilsmässa med hustrun Eva

Hjälpsam och trevlig, nästan litet för pratsam

Jag är en lysande taxichaufför. Men inte bara det. Jag har också en mission. I andra länder talar folk med varandra på ett annat sätt. I Sverige sitter de bara tysta och tittar stumt framför sig. De talar inte med varandra och om de stöter emot varandra viskar det skrämnda ursäktanden till varandra. De kan titta på varandras spegelbilder i rutorna på tunnelbanan och dregla, men se varandra i ögonen kan de inte.

Det är inte fel på svenskarna egentligen, de behöver bara bryta sig loss ut vanföreställningen att tiga är guld. Så fort man inleder en konversation med någon visar det sig oftast att svensken är både friskspråkig, trevlig och intressant. Men han kommer sig själv aldrig för med att börja tala själv. Man får dra det ur dem.

I en taxi är det litet enklare: chauffören är anonym och det är inte så stor risk att man blir ihågkommen eller att det som sägs i taxibilen når någon som man bryr sig om. Med andra ord är det friare. Det är lätt att få dem att prata, speciellt genom att ösa ur sin egen fatatur, genom att prata om sina egna problem. Det väcker om inte sympati, så talförmågan hos till och med den suraste av östermalmskärringar.

Körning vid Odenplan, det är ju bara här framme! »Thurneman», ovanligt namn.

NÄR HÅKAN OCH KJELL SKILJS ÅT ➡

Måste ringa Nina

Torsten är fortfarande övertygad om att de skall bli stoppade i morgon

*Han kommer inte att klara ett bankrån, han vill ha hand om sprängäm-
nena*

Jag ger upp. Jag överlämnar mig i händerna på slumpen. Antingen dör jag i morgon, eller så dör jag inte. Det enda jag vill är att detta skall få ett slut, och det kommer det att få, på ett sätt eller ett annat. För fyrtio år sedan fanns inga filmkameror, poliserna var färre och fortskaffningsmedlen långsammare. Vi har inte en suck i helvetet att klara oss i morgon, men jag bryr mig inte.

NÄR DET SYNS ETT LJUS I DET SVARTA ➡

(T24)

Måste ringa Nina

Torsten är fortfarande övertygad om att de skall bli stoppade i morgon

*Han kommer inte att klara ett bankrån, han vill ha hand om sprängäm-
nena*

Jag ger upp. Jag överlämnar mig i händerna på slumpen. Antingen dör jag i morgon, eller så dör jag inte. Det enda jag vill är att detta skall få ett slut, och det kommer det att få, på ett sätt eller ett annat. För fyrtio år sedan fanns inga filmkameror, poliserna var färre och fortskaffningsmedlen långsammare. Vi har inte en suck i helvetet att klara oss i morgon, men jag bryr mig inte.

NÄR DET SYNS ETT LJUS I DET SVARTA ➡

(T24)

Det känns som om en stor börda har lyfts från hans axlar

Dysterheten och hopplösheten som hängt som ett moln över honom är nu borta

Nycklarna ligger i rätt ficka, nu.

Fantastiskt, underbart! Allt var bara en dröm, en enda lång, ond dröm. Jag lever, jag kommer att leva, Nina älskar mig fortfarande, jag är ingen mördare! Har alla andra drömt samma dröm? Jag måste göra mig av med tuben med tableterna. Aldrig mer att jag rör sådant. Älskade lilla Nina, jag kommer hem till dig nu, jag älskar dig!

Jag kan kyssa marken, så underbart är det. Jag kände mig så låst, så tillintetgjord. Som om det var någon annan som styrde mig, som jag inte kunde stå emot. Hur jag än kämpade emot hårdnade bara greppet, och drog mig tillbaka. Men nu har givits mig en andra chans, en chans att vända allt till det bättre. Jag är ingen mördare längre.

Det känns som om en stor börda har lyfts från hans axlar

Dysterheten och hopplösheten som hängt som ett moln över honom är nu borta

Nycklarna ligger i rätt ficka, nu.

Fantastiskt, underbart! Allt var bara en dröm, en enda lång, ond dröm. Jag lever, jag kommer att leva, Nina älskar mig fortfarande, jag är ingen mördare! Har alla andra drömt samma dröm? Jag måste göra mig av med tuben med tableterna. Aldrig mer att jag rör sådant. Älskade lilla Nina, jag kommer hem till dig nu, jag älskar dig!

Jag kan kyssa marken, så underbart är det. Jag kände mig så låst, så tillintetgjord. Som om det var någon annan som styrde mig, som jag inte kunde stå emot. Hur jag än kämpade emot hårdnade bara greppet, och drog mig tillbaka. Men nu har givits mig en andra chans, en chans att vända allt till det bättre. Jag är ingen mördare längre.

NÄR SPELLEDAREN BER ER VÄNDA BLAD ➡

NÄR SPELLEDAREN BER ER VÄNDA BLAD ➡

Hopplösheten och dysterheten återvänder igen

Måste ringa Nina igen, det kanske är sista gången

Måtte vi bara bli stoppade i grevens tid, men det ligger inte i mina händer längre.

NÄR TAXIN NÄSTAN ÄR FRAMME ➡

Hopplösheten och dysterheten återvänder igen

Måste ringa Nina igen, det kanske är sista gången

Måtte vi bara bli stoppade i grevens tid, men det ligger inte i mina händer längre.

NÄR TAXIN NÄSTAN ÄR FRAMME ➡

Johansson

Det är strax dags att återvända.

Pryd och känslig.

Johansson

Det är strax dags att återvända.

Pryd och känslig.

Hammerdahl, 33

Problemtyngd polisman med författarambitioner

Sympatisk och öppen för det mesta

Tror på de gamla polisparollerna, vill tjäna samhället i alla avseenden

Stor och reslig

Att ge sig in vid polisen var väl mest en naturlig handling. Min pappa är polis. Jag växte alltså upp med det absolut häftigaste en liten grabb vet – poliser. Jag har åkt polisbil i mina dar, jag har följt med pappa till jobbet, hälsat på de andra poliserna, skjutit med pappas tjänstepistol. Mina kompisar var gröna av avund. Alla ville vi bli poliser.

Han man vuxit upp med det så har man. Jag gjorde min praktiska yrkeslivsorientering på polisstationen i Sala, jag gjorde lumpen som militärpolis. Allt var liksom upplagt för detta. Dessutom tycks det mig som om polisen behövs alltmär ju längre tiden lider.

Nog för att vi hade våra bus när vi var grabbar, men det var alltid ganska oskyldigt. Nu för tiden är det en sport att spreja slagord på väggarna, slåss med polisen och utöva vad som har kommit att kallas för »civil olydnad». Det är bara ett fint paraply för ligisterna att operera under.

Jobbet som polis är spännande och så, men det är otroligt dåliga tider. Jag hinner aldrig komma ut någonstans, träffa folk. Har jag en tid planerad så händer alltid något och man måste iväg. Fy fan.

Hammerdahl, 33

Problemtyngd polisman med författarambitioner

Sympatisk och öppen för det mesta

Tror på de gamla polisparollerna, vill tjäna samhället i alla avseenden

Stor och reslig

Att ge sig in vid polisen var väl mest en naturlig handling. Min pappa är polis. Jag växte alltså upp med det absolut häftigaste en liten grabb vet – poliser. Jag har åkt polisbil i mina dar, jag har följt med pappa till jobbet, hälsat på de andra poliserna, skjutit med pappas tjänstepistol. Mina kompisar var gröna av avund. Alla ville vi bli poliser.

Han man vuxit upp med det så har man. Jag gjorde min praktiska yrkeslivsorientering på polisstationen i Sala, jag gjorde lumpen som militärpolis. Allt var liksom upplagt för detta. Dessutom tycks det mig som om polisen behövs alltmär ju längre tiden lider.

Nog för att vi hade våra bus när vi var grabbar, men det var alltid ganska oskyldigt. Nu för tiden är det en sport att spreja slagord på väggarna, slåss med polisen och utöva vad som har kommit att kallas för »civil olydnad». Det är bara ett fint paraply för ligisterna att operera under.

Jobbet som polis är spännande och så, men det är otroligt dåliga tider. Jag hinner aldrig komma ut någonstans, träffa folk. Har jag en tid planerad så händer alltid något och man måste iväg. Fy fan.